

Termőrétegek

Azt hitte minden felszínre kerül
 ha a sejtek érzésvilágába menekül
 talán egy fekete koporsóba zárt
 összekuszált vágy
 sínen futó sejthalmazok
 dinamikák tengelyek
 fájdalom a nyak alatt
 a mell felett
 a fájdalom mindig a felszínre kerülő
 termőréteg
 bár minden az alapozással indul
 szürke sárgás vörös
 szeretetretegek
 mint az arc
 mely a végtelenül hosszú percek
 vizébe merül
 lehet nem akarja tudni hallani
 a félkörben gyülekező kötöttségek
 láncának fáradt hullámain

Aknay Tibor

Filozófia

A lehúzott redőny
 résein át
 a szike éles fény
 létmetszet darabokká
 szeleteli a realitást.
 Már nincsenek szavak,
 se tárgyak,
 egyszerűen csak vagyok,
 mint mikroszkóp alatt
 feltárulkozó rejtély,
 és belefeledkezem
 a helyes
 kérdésfeltevés
 gyönyörűségébe.

Szüretre hívnak

Hullócsillag
 létvillanás.
 Hol vannak a
 hites tanúk?
 Szüretre hívnak
 - sors szüretre -,
 nemes bor, vagy
 az alja jut?

Egyáltalán
 kié a termés,
 ki lesz a gazda,
 ki a béres?
 S ha oly nagylelkű,
 mint híre,
 odaenged-e
 szőlejehez?

Valami...

Valamit tenni kellene,
 valami mindig visszatart.
 Fájni a másokban,
 hogy tudd, hogyan érez,
 de nincs bátorságod
 komolyan venni,
 valami mindig visszatart.
 Megszabadulni sok
 élet-kacattól,
 szeretni, ölelni,
 hűséggel várni,
 valami mindig visszatart.
 Lelket sikálni, hogy
 tükörbe nézhess,
 hogy kulcs lehess
 az isteni széphez,
 valami mindig visszatart.
 Megfizetni minden tartozást
 és elengedni a másokét,
 valami mindig visszatart,
 valami mindig visszatart.

Változat magyar népdalra

*„Árva vagyok, mint a madár,
 ki a felhőn egyedül jár” (Népdal)*

Ül rajtam a nehéz bánat,
 jaj, úgy szállnék én utánad,
 szívemen a világ terhe,
 lelkem, szárnyam megkötözve.
 Járnék én is felhőn, párban,
 tőr sebezte gyöngye lábam,
 forrásvizem elapadt már,
 árva lettem, kicsi madár.

Bájosló

Szembejöttél,
térdig sárban,
harang voltál,
félreverték.
A nagy éggel
betakarlak,
világ végig
megkereslek.
Akárhogy is,
akárhon is,
mindig te vagy,
még ha nem is,
omoljon ránk
az a hegy is,
ahol az a
virág nyílt,
aki téged
hozzám hozott,
nappalod, ha
megríkatna,
éjjel gyere
majd vigaszra,
akkor keresd
magad bennem,
eszeveszett
szerelemben.

Ma reggel

A szomszédban
légkalapáccsal
török a csendet,
hajnalban esett.
Vízcseppek
hintáznak
a diófa levelén.
Gondolhatnék
valami fenségesre,
de inkább azt a
két cinkét nézem
a vadsóska mellett,
ez bőven elég ahhoz,
hogy észrevegyem
a fontos dolgokat.

Rekviem

Egyik diófánk
csontvázzá sorvadt,
anorexiás kamasz,
menthetetlen.
Erőtlen ágai közé
nem fészkel madár,
törekeny csúcsai
hályogos szemén
megbotlik
a csillagok fénye.
Elképzelem,
ha csengőket
kötöznék rá,
alkalmas szélben
szólna a rekviem.

Álmomban Isten

Álmomban Isten
egészen kicsi volt,
és teljesen védtelen.
Az ágyam mellett állt.
Nem szólt egy szót sem,
csak nézte, hogy alszom,
nem akart felébreszteni.
Még messze volt a reggel.
Neki nem volt
hová mennie,
és félt az éjszakától.
Egy kisgyerek, aki
eltévedt a világban,
rám bízta magát.
Mégis, tudtam, ő az,
aki a legkisebb a
legkisebbek közül.

Ha lehetnél...

Ha lehetnél, mi nem lehetsz,
kettőnk csendjében a nesz,
arcom egy hideg vánkoston,
hajnali kertben cinkenyom,
vadludak szárnya-suhanás,
emlékek foglya régi ház,
méhek döngése, nyár idő,
koldus, ételért reszkető,
felhő húrokon hárfahang,
vagyott, sohasem mert kaland,
ködcsontú, szelíd őszi nap,
lehetnél egyszer önmagad.

Volna-e szavad

Ha leülne melléd
észrevétlen,
a közeledő
fél-sötétben
a nemlét,
és bölcsőjében
ringatva elméd
kócos álmot
küldene rád,
hogy ne fájjon,
volna-e szavad,
hogy maradhass,
vagy felszállnál,
mint a harmat,
könnyű búcsút
intve magadnak?